

Bērni uz sniega

Kas vēl labāk jūtas sniegā kā bērni? Kurš vēl ilgāk kā bērni var līdz tumsai ar nosalušiem pirkstiem un degunu, slapjiem cimdiem un kājām atrasties ārā? Daži piedzimst par ūdens bērniem un stundām ilgi var dzīvoties pa ūdeni, taču gandrīz visi mēs piedzimstam par tādiem, ka nekas nespēj mūs atturēt no sniega.

Manuprāt, jo mazāki ir bērni, jo vairāk viņus vilina sniegs. Pieaugot vilinājums rodas pret adrenalīnu, ātrumu, kas veidojas traucoties no kalna ar slēpēm vai ragaviņām. Tomēr, ja teikšu, ka tā ir vienmēr, nebūs pareizi. Domāju, ka gandrīz katram pieaugušajam ir tāda svētlaimīga un brīnišķīga sajūta - pirmo reizi gadā sajūst un redzēt sniegu.

Šķiet, ka bērniem ar sniegu ir kāda abpusēja pazīšanās. Liekas, ka sniegs dod lielākus spēkus, atver izaicinājumam. Mana māsa, kas pēc rakstura ir ļoti romantiska un emocionāla, jūtīga... Pat viņa sniegā kļūst atbrīvotāka un vairāk smaida. Kāds cits droši vien to nepamanītu, taču es esmu ar viņu diendienā kopā, es redzu izmaiņas. Redzu, ka sniegs dod viņai brīvības sajūtu.

Sniegs ir vienlīdzīgs jēdzienam brīvība. Redzot sniega noklātos laukus, liekas, ka vari aizceļot līdz jebkurai pasaules vietai. Brīvību dod arī tas, ka vari radīt no sniega – mājas, cietokšņus, sniegavīrus, to ģimenes, eņģeļšus (apguļoties un vēzējot rokas un kājas), zīmēt un veidot sniegā savu pasauli...

Sniegā ir viegli pateikt un pateikties. Kā lai vasarā zem drauga loga atstāj lielu sirdi vai uzraksta vissirsnīgāko :”Lūdzu piedod!” Vai jebko, kas kaut ko pasaka, atklāj vai noslēdz.

Jau sen zināms, ka pieaugot visi paliek mazliet bērni, kaut arī vērtības mainās. Tā bērnišķīgā un brīnumainā sajūta paliek. Šķiet nedaudz skumji un dīvaini, ka bērnībā vislielākais prieks bija par to, ka mamma izlaida ārā. Tagad pamatvērtības ir ļoti sabojātas, balstītas gandrīz tikai uz fiziskām un mantiskām lietām. Manuprāt, arī pieaugušajiem ir nedaudz bēdīgi, ka tā notiek, taču tur neko nevar mainīt. Visvairāk, man šķiet, pieaugušie bēdājas par to, ka vairs nevar tā vienkārši iziet ārā un nogulties sniegā, nedaudz to pagaršot un neko citu nedarīt – tikai skatīties debesīs un sapņot. Pieaugušie uztraucas, ko gan citi padomās?

“Bērni uz sniega” – to var saprast arī burtiski. Brīžos, kad sniega virskārtu sedz sērсна, bērni atšķirībā no pieaugušajiem var staigāt pa sniega virsu. Tas ir kas līdzīgs kā staigāt pa ūdens virsu. Tas ir liels gods, ja tev ir šī iespēja staigāt virs ūdens vai sniega. Tas jau vien apliecina to, cik ļoti bērni mīl sniegu un galvenais, cik ļoti sniegs mīl bērnus.